

Publicerad 2015-11-13 19:53 av Petei

2010: Uppsala - Helsingborg

Fredagen den 13e och jag borde ha sett olycksfåglarna cirkulera ovanför hamnen.

Han stod främst i mitt knytnävsstora hjärta.

Aldrig tidigare hade jag upplevt hur 20 kilo sockervadd flutit längst mina vener och placerat mig i ett trans av naivitet.

Hans långa smala fingrar, hans stickande arom på min huvudkudde, hans tunna läppar som formade nästan obegripliga termer.

Han brände lika hårt som cancer under mina kläder, bakom mitt skinn och inuti mitt bröst.

14 dagar senare mördade han vartenda bit av det pulserande organ som jag bar i min kropp.

Han inhalerade giftiga ämnen från en röd cigarettförpackning när frekvenser låg i otakt innanför min svarta jacka. När mitt tomma inre inte blödde mig till sömns blev jag plötsligt rädd. Livrädd. Jag nästan önskade att kometen träffade jorden. Jag väntar fortfarande på dagen då resten av min kropp ska vandaliseras, och denna gång hårdare än någonsin förr.

Men han omfamnar min gestalt som om den har något värde. Han rundar vackra ord om min karaktär som om den är något att visa upp. Han lägger fingrarna mot min hud som om den är vacker. Han står vid min sida och dansar med min midja av fri vilja. Som om jag var någon, någon värd att leva för. Han strör guld över mina ruiner och jag vet var jag hör hemma när han möter mig i dörren - i randig tröja och ljus snedlugg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Petei med Poeter.se id #33254 innehar upphovsrätten